

танаха петъ малки и слабички пиленца и червеното яйце.

— А това какво е? отъ гдѣ на кждѣ това яйце е тукъ? се зачуди бабата и като остави кошката, взе да разглежда намѣреното яйце.

— Бабо миличка, него, . . . това яйце азъ го оставихъ, смирено каза момиченцето, като подръпваше баба си за прѣстилката.

Азъ искахъ квачката да ми измѣти червено пиленце!

— Ахъ ти глупачке, глупачке!... и бабата си поклати бѣлата глава. Че то е варено!

Тя се разсмѣ, а подиръ нея се засмѣ и внучката и, като взе яйцето, избѣга отъ плѣвнята.

Като че нищо тежко падна отъ сърдцето на Пѣструшка.

— Ехъ, слава Богу! Сега ще мога да се погрижа за мойтѣ бѣдни пиленца! и радостно въздъхна безъ да съжелява за тenekения сждѣ и златната върлина.

Тя тържествено изведе сѣмейството си на слънце, право къмъ боклука,

— Какво е това? извика Коко, гдѣ е нашиятъ червенъ царъ.

— Него го взе стопанката, взе го защото трѣбва да живѣе въ дворецъ, хитро каза пѣструшка, като намигваше, но го каза тѣй силно, че да чуятъ всички по двора.

— А ние какво ще правимъ? разочаровано забѣлѣза пѣтелътъ. А нашиятъ дворецъ?... а оградата съ червеи? а златната върлина?

— Нищо мжжо, нищо. Ние ще си проживѣемъ и въ плѣвнята, ще отглеждаме дѣцата си докато и насъ повикатъ въ двореца — отговори пѣструшка, като се залови да рови земята, а жълтитѣ пиленца се трупаха покрай нея и родостно кълвѣха храница.

Прѣведе : Д. Денковъ.